

A black and white close-up portrait of Wayne Dyer. He is smiling warmly, showing his teeth. His hands are clasped together under his chin. The lighting is dramatic, with strong shadows on the right side of his face.

WAYNE DYER

**DE CIRKEL
IS ROND**

*Mijn lessen
over leven,
liefde, geluk
en veerkracht*

Wayne Dyer

DE CIRKEL IS ROND

*Mijn lessen over leven,
liefde, geluk en veerkracht*

Kosmos Uitgevers, Utrecht/Antwerpen

www.kosmosuitgevers.nl

Oorspronkelijke titel: *I Can See Clearly Now*

Oorspronkelijke uitgever Hay House Inc. USA, 2014

Copyright © 2014 by Wayne W. Dyer

© Nederlandse vertaling: Kosmos Uitgevers B.V., Utrecht/Antwerpen, 2014

Vertaling: Jörgen van Drunen

Omslagontwerp: SSSS & Orchestra

Vormgeving: Julius de Goede

ISBN 978 90 215 5740 3

ISBN e-book 978 90 215 5741 0

NUR 720

Alle rechten voorbehouden/ All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze en/of door welk ander medium ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Deze uitgave is met de grootst mogelijke zorgvuldigheid samengesteld. Noch de maker, noch de uitgever stelt zich echter aansprakelijk voor eventuele schade als gevolg van eventuele onjuistheden en/of onvolledigheden in deze uitgave.

Voor alle wegwijzers waarover ik hier heb geschreven,
de diamanten en de stenen,
met ontzag en diepe dankbaarheid.

En voor mijn acht kinderen, die allemaal juweeltjes zijn:
Tracey, Shane, Stephanie, Skye, Sommer, Serena, Sands en Saje,
jullie zijn het licht van mijn leven.

‘Als we even de tijd nemen, is het mogelijk om een patroon in ons leven te ontdekken. Het wordt ons dan duidelijk welke mensen en dingen ons hebben gemotiveerd. We zijn dan gelijktijdig in staat om te zien hoe het begin en het einde van het leven zich ontploegen. Maar tot we een bepaalde mate van bewustwording hebben bereikt, is dit niet mogelijk, omdat alles dan nog steeds wordt gezien als een reeks schijnbare oorzaken en gevolgen.’

– RESHAD FEILD

1

Het is kerst 1941, een aantal weken na het bombardement op Pearl Harbor. Amerika wordt in een oorlog meegetrokken; twee van mijn broers zitten in het leger, de een in Europa en de ander in de Stille Oceaan. Mijn vader is niet meer in beeld. Zijn aanhoudend gerotzooi met andere vrouwen, overmatig drankgebruik en regelmatige wetsovertredingen, waardoor hij verschillende keren in de gevangenis is beland, hebben het voor mijn moeder onmogelijk gemaakt om nog verder met hem samen te leven. Hij is gewoon voor zijn verantwoordelijkheden als vader weggelopen en we hebben nooit meer iets van hem gehoord. Mijn moeder is alleen met drie kinderen achtergebleven die allemaal jonger zijn dan vijf. Ze neemt haar drie jongens mee naar haar ouderlijk huis, zodat haar moeder op hen kan passen als ze zelf naar haar werk gaat.

Mijn twee oudere broers en ik wachten samen met mijn moeder op de bus op Jefferson Avenue in het oostelijk deel van Detroit. We hebben winterpakjes aan en dragen wanten, overschoenen en oorwarmers. We staan bij de bushalte naast een in onze beleving enorme berg sneeuw. De weg is bestrooid met zout om de voortdurend vallende sneeuw te doen smelten en het is een grote smerige puinhoop. Een vrachtwagen rijdt voorbij en spat de sneeuwbrig die op straat ligt zo hard op ons dat we omvallen. We komen veilig maar drijfnat terecht in de sneeuwberg.

Mijn moeder breekt. Ze is netjes gekleed voor haar werk en zit helemaal onder de vieze, zoute sneeuwbrig. Ze heeft het helemaal gehad. Haar leven ligt door het vertrek van haar voormalige echtgenoot helemaal overhoop en ze doet haar uiterste best om de eindjes aan elkaar te knopen. De slepende Depressie en een we-

reldoorlog dragen hieraan bij. Het is moeilijk om werk te vinden en mijn moeder is afhankelijk van de schamele hulp die ze van haar familie krijgt. Die heeft het ook moeilijk als gevolg van de langdurige economische crisis. Zelfs onder de beste omstandigheden is het een moeilijke periode, wat te wijten is aan het tekort aan allerlei goederen en de nevel van de oorlog.

Mijn twee broers zijn ook erg van streek. Jim van vijf probeert mijn moeder te troosten. David van drie huilt onbedaarlijk. Ik? Ik heb de tijd van mijn leven. Ik beleef het als een verrassingsfeestje met een groot kasteel van sneeuw waar we met zijn allen op liggen. Dit is leuk! Ik begrijp niet helemaal waarom iedereen zo boos en gefrustreerd is.

En toen kwamen deze woorden uit mijn mond: ‘Het is goed, mama. Huil maar niet. We kunnen allemaal hier blijven en in de sneeuw spelen.’

Ik ben de baby die zelden huilt. De peuter die iedereen aan het lachen probeert te krijgen en zich goed probeert te laten voelen, ongeacht wat er aan de hand is. Ik ben het kind dat gekke bekken trekt om iedereen op te beuren. Ik ben dat jongetje dat er zeker van is dat er ergens een pony moet zijn als er allemaal mest in de zandbak ligt. Ik weet niet hoe het is om van verdriet vervuld te zijn. Ik lijk van nature geneigd te zijn om iets van de zonnige kant te bekijken en weinig aandacht te besteden aan dingen die iedereen zo somber maken.

Volgens mijn moeder ben ik het meest zelfstandige en nieuwsgierige jongetje dat zij en haar familie ooit zijn tegengekomen. Blijkbaar ben ik met mijn vrolijke karakter geboren. Ik ben ontzettend blij dat ik in deze wereld ben. Als ik negentien maanden oud ben, ben ik bijna net zo groot als Dave, die achttien maanden ouder is dan ik. Ik probeer mijn broer te laten lachen en zich veilig te voelen, omdat hij bang, ziek en bijna altijd verdrietig lijkt te zijn, maar hij glimlacht zelden. Ik vind de wereld erg boeiend en ik vind het heerlijk om rond te zwerven en dingen te onderzoeken.

Terwijl ik opgroeit lijkt niets me te verstoren of te verontrusten. Ik kijk om me heen en alles wat ik zie geeft me een gevoel van ontzag en verwondering. Ik wil dat iedereen blij is. Ik wil dat alle

wanhoop in ons gezin gewoon verdwijnt. Ik weet zeker dat we ons niet ongelukkig hoeven te voelen doordat mijn vader zo'n strontzak is. Ik wil dat mijn moeder vreugde in haar ziel heeft in plaats van al dat verdriet. Ik wil dat mijn oudste broer, Jim, zich niet meer zoveel zorgen om mijn moeder en zijn twee broertjes maakt. Als ik hen gelukkig kan maken en ervoor kan zorgen dat ze een beetje plezier hebben, gaan al die andere dingen misschien gewoon weg.

Ik kan gewoon niet begrijpen waarom iedereen zo somber is. Er zijn zoveel dingen waarover je enthousiast kunt zijn. Ik kan uren met een lepel of een lege kartonnen doos spelen. Ik vind het heerlijk om naar buiten te gaan en naar de bloemen te staren of naar de vlinders of de zwerfkat die altijd naar onze tuin komt. Ik verkeer vrijwel voortdurend in een soort gelukzalige toestand van waardering en opwinding. Ik heb ook een zeer sterke wil. Ik laat me door niemand vertellen wat ik wel en niet mag doen. Ik volhard in het zelf ontdekken van mijn grenzen. Als iemand 'nee' tegen mij zegt, glimlach ik gewoon en ga ik door met datgene wat mijn innerlijk me ingeeft te doen, ongeacht wat de grote mensen erover te zeggen hebben.

Ik lijk helemaal in mijn eigen wereldje te leven, een vreugdevol wereldje van onbegrensde mogelijkheden en ontdekkingen die ik in mijn eentje kan doen. Hoezeer iemand ook zijn best doet om me een somber gevoel te geven, dat lukt hem of haar nooit omdat ik hier vanuit een goddelijk licht ben gekomen en er niets is wat iemand kan doen om dat licht te doven. Dit is wie ik ben, een deel van God dat niet is vergeten dat God liefde is. Net als ik.

DE CIRKEL IS ROND

Mijn moeder heeft me dat smerige sneeuwbergverhaal eindeloos vaak verteld. Het was haar favoriete herinnering aan mij voordat ze gedwongen werd om David en mij in het eerste van een reeks pleeggezinnen te plaatsen. Mijn oudste broer, Jim, woonde gedurende het grootste deel van het daaropvolgende decennium bij mijn oma.

Als ik op mijn vroege kindertijd in deze incarnatie terugkijk, zie ik duidelijk dat de oude stelregel *Toeval bestaat niet in dit universum* een waarheid is die vanaf het moment dat we worden geschapen van toepassing is, en eigenlijk al ver daarvoor. In een oneindig universum is er werkelijk geen begin en einde. Alleen onze vorm wordt geboren en sterft. Datgene wat van onze vorm bezit neemt, is onveranderlijk en kan daardoor niet worden geboren en sterven.

Als vader van acht kinderen ben ik er vast van overtuigd dat elk individu hier met zijn of haar eigen unieke persoonlijkheid komt. We komen hier met een bedoeling vanuit een onzichtbaar veld van oneindige mogelijkheden. Iets wat geen vorm heeft, heeft geen grenzen; het is het 'ik' dat zich in het zich voortdurend veranderende lichaam bevindt. Alle prestaties en vaardigheden die op mijn persoonlijke cv staan, begonnen op het moment van mijn conceptie vorm te krijgen, en vervolgens tijdens mijn negen maanden van embryonaal bestaan en toen ik na mijn geboorte voor de eerste keer ademhaalde. Ik kijk terug op dat negentien maanden oude boefje op een hoop sneeuw en besef dat geen enkele cel waaruit dat jongetje bestond er nog is. Maar het 'ik' dat zich in dat lichaam bevond is hetzelfde oneindige 'ik' dat het zich zeventig jaar later allemaal herinnert.

Nog voordat ik kon lezen of schrijven had ik een persoonlijkheid nodig die paste bij de *muziek* die ik hier kwam spelen. Het is me nu duidelijk dat ik als kind moest voelen dat ik contact met anderen kon maken en hen een beter gevoel over zichzelf en hun levensomstandigheden kon geven. Op de een of andere manier wist ik dat je *levenshouding allesbepalend is*, zelfs als baby. De houding die mijn moeder beschreef en die zo karakteristiek voor mij als baby was, was op een mysterieuze wijze verbonden met het dharma dat ik in dit leven moest gaan vervullen.

Bovenop die sneeuwhoop met mijn broers en moeder, die allemaal erg ontredderd waren, besloot ik om alles een beetje draaglijker te maken door hen aan het lachen te maken of hen te vragen om plezier te hebben in plaats van zo zielig te zijn. Op een spiritueel niveau is dat hetzelfde als het schrijven van boeken over het

ontsnappen uit de val van negatief denken en over het ten volle genieten van het leven. De vorm is volwassen met een groter en ouder lichaam, maar hetzelfde oneindige 'ik' communiceert via gloednieuwe ogen en oren.

Ik heb al mijn kinderen in hun ontwaken op zien bloeien. Ze zijn alle acht met hun eigen unieke persoonlijkheid geboren, wellicht na een aantal vorige levens; de mysterieuze mogelijkheden zijn eindeloos. Maar ik weet zeker dat de ene goddelijke geest die verantwoordelijk is voor de schepping een hand in dit boeiende mysterie heeft gehad en nog steeds heeft. Dezelfde ouders, dezelfde omgeving, dezelfde cultuur en toch acht unieke individuen, die allemaal met hun eigen karaktereigenschappen zijn geboren. Ik denk dat Khalil Gibran het perfect verwoordde in *De Profeet*: 'Je kinderen zijn geen kinderen. Ze zijn de zonen en dochters van het Leven dat naar zichzelf verlangt. Ze komen via jou, maar niet van jou en hoewel ze bij je zijn, zijn ze niet van jou.'

We hebben allemaal een missie te vervullen als we van 'nergens' naar hier komen, vanuit de geesteswereld naar de wereld van vorm. Ik besef al heel lang hoe belangrijk het is om mijn kinderen in staat te stellen om volgens hun eigen ingevingen te leven. Volgens de verhalen die mijn moeder me over mijn leven als baby en peuter heeft verteld, heb ik dat in mijn eigen leven ook altijd gedaan. Ze verbaasde zich nooit over de manier waarop mijn leven zich ontvouwde, want ze herinnerde zich hoe ik als kind was geweest. De blauwdruk van mijn eigen kinderen is ook van God afkomstig. Het is mijn taak geweest om hen te begeleiden, vervolgens een stap opzij te zetten en datgene wat ze in zich hebben en wat hen uniek maakt sturing aan hun leven te laten geven.

Ik weet dat ik hier ben gekomen om een doel te verwezenlijken dat ik heb bepaald voordat ik uit het onzichtbare naar het tastbare kwam, vanuit de geesteswereld naar de verharding van een fysieke werkelijkheid. Het begon met de drie ongelukkige mensen die zich samen met mij in die hachelijke, smerige situatie bevonden. Dat was eigenlijk het vroege onderzoek en de oefening voor het leiden van een leven waarin ik miljoenen mensen kon helpen. Toen ik op die hoop sneeuw lag, probeerde ik anderen intuïtief in

te laten zien dat we zelf konden bepalen hoe we naar een situatie kijken. Het 'ik' in het kind wilde dat de anderen wisten dat het allemaal niet zo erg was. *We kunnen de situatie omdraaien door te lachen in plaats van boos te zijn.*

De grootste dienst die bewezen kan worden aan kinderen die karaktereigenschappen of neigingen hebben die wellicht niet door de volwassenen om hen heen worden begrepen, is hen de gelegenheid te geven om hun unieke menselijkheid tot uitdrukking te laten komen. Ik had het geluk dat ik het grootste deel van de eerste tien jaar van mijn leven in een omgeving kon leven waarin externe ouderlijke inmenging en de inmenging van andere volwassenen in mijn leven tot een minimum beperkt bleef. Ik weet dat ik de wereld betrad met wat ik een 'groot dharma' noem, een blauwdruk om anderen te leren hoe ze op zichzelf kunnen leren vertrouwen en een positieve, liefdevolle levenshouding kunnen aannemen. Ik ben ontzettend dankbaar voor de levensomstandigheden waarin ik min of meer met rust werd gelaten en me kon ontwikkelen zoals dat in deze incarnatie de bedoeling was.

Net zoals alles wat we nodig hebben voor onze fysieke ontwikkeling door een goddelijke, mysterieuze, onzichtbare kracht wordt verzorgd terwijl we ons in de baarmoeder negen maanden lang ontwikkelen, zo wordt alles wat we nodig hebben met betrekking tot alle andere aspecten van ons wezen door dezelfde Bron verzorgd. We komen vanuit een toestand van volmaakt welzijn – goddelijke liefde – en onze schepper heeft geen hulp nodig bij het zorg dragen voor deze ontvouwing. Pas als we ons met deze hemelse programmering bemoeien, kunnen we van het pad van God-realisatie afwijken.

Nu is het me duidelijk dat er een bedoeling achter het hele universum zit. Ik zie nu dat onze vroegste karaktereigenschappen en voorkeuren tot uitdrukking komen omdat ze ons hogere zelf vertegenwoordigen. Op jonge leeftijd zijn we nog sterk verbonden met onze Bron, omdat we dan nog niet de kans hebben gehad om God aan de kant te zetten en ons te omhullen met de mantel van ons valse zelf, ons ego.

Het is de lente van 1948. David is negen jaar oud en ik ben bijna acht. Ik schreeuw naar de douaneambtenaren die vlak bij mij auto's inspecteren die in Sombra in Ontario Canada binnen willen rijden: 'Mijn broer verdrinkt, mijn broer verdrinkt! Jullie moeten nu iets doen, nu!'

We zijn dit jaar voor het eerst in de St. Clair River aan het zwemmen. Vorig jaar augustus was er een zandbank op ongeveer vijftig meter afstand van het douanehuisje waar we zomers gaan zwemmen. (Het huisje waar we in Sombra verblijven is van Bill Drury, de vriend van mijn moeder en mijn toekomstige stiefvader.) Gedurende de winter heeft de kolkende rivier de zandbank weggespoeld en David is nu gevangen in de snelle stroming zonder vaste grond onder zijn voeten. Terwijl ik doodsbang naar hem kijk, gaat hij kopje onder en is zijn hand nauwelijks zichtbaar boven het wateroppervlak. Dit is mijn broer, mijn beste vriend en mijn maatje tijdens ons verblijf in pleeggezinnen sinds we nog maar peuters waren. Hij verdwijnt onder water en gedurende een fractie van een seconde ben ik verstijfd door de shock.

Ik ren naar het douanegebouw, waar Bill Laing, een douaneambtenaar met een vriendelijk gezicht die ons wel kent, me hoort en onmiddellijk naar zijn aangemeerde boot rent, de motor aanzet en naar de plek vaart waar ik mijn broer voor het laatst zag. Als de boot in de buurt komt van de plek die ik aanwijs, verschijnt Daves handje boven het wateroppervlak. Bill en zijn assistent slagen erin om mijn broer in de boot te tillen, hem op zijn rug te leggen en het water uit zijn longen en mond te duwen. Ik zie de kleur op zijn huid terugkomen vanuit een grijsachtige nietkleur; Dave gaat het redden. Ik ben zo dankbaar dat de mensen in

het douanegebouw naar mijn paniekschreeuw hebben geluisterd. Ik stond er versteld van hoe snel ze die boot hadden gestart en mijn broer hadden gered.

Die avond, als we mijn moeder over dit hachelijke avontuur vertellen, is Dave nog steeds in shock. De volgende dag weigert hij het water in te gaan en dat blijft de komende tijd zo.

De reactie van mijn broer op zijn bijna-doodervaring is een van de meest mysterieuze dingen die ik ooit heb gezien. Dave vermijdt het zwemmen niet alleen als de pest, maar elke keer als iemand hem probeert over te halen om het water in te gaan, krijgt hij netelroos. Ik let goed op mijn broer, want we zijn altijd samen, en het valt me op dat zelfs wanneer hij plotseling een regenbui over zich heen krijgt, elke regendruppel die zijn huid raakt netelroos veroorzaakt. Dave is zo getraumatiseerd door deze gebeurtenis dat hij er nog erg lang last van heeft gehad. Nu hij volwassen is, veroorzaken regendruppels nog steeds gemene herinneringen op zijn huid aan zijn spel met de dood als negenjarig jongetje in de St. Clair River.

We gaan bijna dertig jaar in de tijd vooruit. David zit in het leger en is op Fort Riley in Kansas gestationeerd. Ik ben op reis met mijn negen jaar oude dochtertje, Tracy, om mijn boek *Niet morgen, maar nu* te promoten. We zijn in St. Louis en daarna in Kansas City, dus besluit ik om mijn broer, die ik al jaren niet heb gezien, in Junction City te bezoeken. Dave is lange tijd overzees gestationeerd geweest en is twee keer gedetacheerd geweest tijdens de Vietnamoorlog. Hij heeft de Bronzen Ster ontvangen voor zijn buitengewone inzet en dapperheid in het gevecht.

In zijn boek *From Darkness to Light* beschrijft Dave wat er gebeurde tijdens ons bezoek. Het maakt me duidelijk hoe belangrijk zijn kortstondige ontmoeting met de dood in 1948 was:

In 1976 was ik gestationeerd op Fort Riley in Kansas en woonde ik in Junction City. Wayne was in de stad om zijn bestseller *Niet morgen maar nu* te promoten. Hij verbleef met zijn dochtertje Tracy in de Travelodge vlak bij mijn huis en nodigde me uit om in het zwembad te gaan zwemmen.

Wayne zei tegen me dat ik niet aan de netelroos moest denken terwijl we het zwembad ingingen, maar mijn aandacht op iets anders moest richten. Hij bleef tegen me praten, waardoor ik niet de kans had om aan iets anders te denken dan wat hij allemaal zei. Hij praatte zo zacht dat ik niet kon verstaan wat hij precies zijn, dus moest ik steeds dichterbij hem toe lopen.

Wayne trok mijn aandacht opzettelijk. Voor ik het wist, was ik al een halfuur in het water. Toen ik uit het zwembad stapte en me afdroogde, zat er geen enkel bultje op mijn lijf. Voor het eerst in 27 jaar had ik na het zwemmen geen last van netelroos. Ik ging meteen nog een halfuur het water in met hetzelfde resultaat. Sindsdien geniet ik van het zwemmen en heb ik nooit meer last van netelroos gehad.

DE CIRKEL IS ROND

Terwijl ik op die steiger stond te kijken hoe mijn broer een speelbal was van de snelle stroming, voelde ik de aanwezigheid van iets wat ik niet precies kan beschrijven. Die aanwezigheid is er nu ook, nu ik schrijf over een van de belangrijkste gebeurtenissen in mijn leven. Het is een gevoel van niet alleen zijn en een kracht die ervoor zorgt dat je onmiddellijk in actie komt. Op die lentedag was het voor Dave nog niet de tijd om te gaan en ik was degene die was aangewezen om ervoor te zorgen dat zijn dharma werd voortgezet.

Die gebeurtenis staat me zelfs nu nog helder voor ogen. Dat detail staat op mijn netvlies gegrift. Tijdens die paar tellen dat ik in actie kwam heb ik geleerd dat ik mensen naar me kon laten luisteren en dat ik daadwerkelijk de macht over leven en dood in me heb. Als ik had afgewacht, was dat rampzalig geweest. Daar blijven staan huilen was geen optie. Me laten overweldigen door angst kwam ook niet in me op. Ik voelde een levenskracht die me echt in de richting van het douanegebouw duwde en er als het ware op aandrong dat ik de longen uit mijn lijf schreeuwde om de aandacht van Bill Laing te trekken.

Ik kan niet uitleggen wat deze mysterieuze kracht precies is, maar ik weet dat ze iets is wat er vele malen in mijn leven voor me is geweest. Het is iets onzichtbaars dat ik kan voelen en waarover ik in mijn lezingen en een groot aantal van mijn 41 boeken vertel. Het is een krachtig weten, een soort engelachtige, onzichtbare gids waarop ik kan vertrouwen. De situatie met mijn broer was de eerste keer dat ik absoluut zeker wist dat het veel meer was dan een achtjarig jongetje dat op die aanlegsteiger in Sombra in actie kwam. Het is een geruststellende aanwezigheid die ik nu steeds vaker in mijn leven ervaar en die ik nooit negeer.

Nu ik vanuit een duidelijker perspectief op die gebeurtenis in 1948 terugkijk en op wat er in 1976 in Fort Riley gebeurde, zie ik het verband en zie ik ook hoe deze gebeurtenissen in mijn leven passen. Ik wist toen nog niet dat het feit dat mijn broer bijna verdronk en zijn extreme lichamelijke reactie daarop voor mij een kans waren om iets in de praktijk te brengen waarvan ik intuïtief wist dat het de connectie tussen lichaam en geest was en het ongelooflijk fantastische vermogen van deze connectie met betrekking tot genezing. Toen ik bij Dave op bezoek was, was ik pas net begonnen met me te verdiepen in de kracht van de geest en zijn vermogen om wonderen van genezing tot stand te brengen.

De kwart eeuw waarin Dave last had van netelroos als hij in een situatie verkeerde waarin hij met water in aanraking kwam of zelfs maar in de buurt van water kwam, werd overwonnen in een situatie waarin hij zijn aandacht richtte op genezing in plaats van op angstige rampgedachten. Vanuit een duidelijk perspectief zie ik nu hoe mijn aanwezigheid op die aanlegsteiger, die resulteerde in de redding van mijn broer, me van de informatie en het zelfvertrouwen heeft voorzien om een leraar en beoefenaar van mind-body-healing te worden. Die ervaring uit mijn kindertijd heeft ons allebei geholpen en ons ertoe aangezet om te onderzoeken en beseffen dat we een kracht hebben waarmee we alles kunnen bereiken waar we met liefde in plaats van angst als anker onze aandacht op richten.

Alles is op onbegrijpelijke wijze met alles verbonden. Het feit dat mijn broer bijna is verdronken, bood mij jaren later de gele-

genheid om hem te helpen bij het genezen van een traumatische reactie die bij hem voor huidproblemen zorgde en om een carrière op te bouwen waarin ik anderen leer om in hun kracht te staan.

WAYNE DYER

DE CIRKEL IS ROND

Met het kalme overzicht van een man die zich heeft verzoend met een naderende dood (Dyer heeft leukemie) beziet hij hoe zijn leven zich heeft ontvouwd en wat dit hem heeft gebracht. Hij ziet in dat alles, elke ontmoeting en elk voorval, je iets te leren heeft.

Er bestaan geen ongelukjes. - Susan Smit, auteur

In zijn autobiografie *De cirkel is rond* blikt Wayne Dyer terug op zijn veelbewogen leven. Zo beschrijft hij levendig zijn jeugd in weeshuizen, zijn ervaringen als militair en zijn succes als schrijver. In alle gebeurtenissen en ervaringen ontdekt hij een rode draad: het leven heeft een doel, ieder van ons heeft een missie en er zijn sleutelervaringen, die de loop van ons leven wezenlijk veranderen. *De cirkel is rond* inspireert en nodigt je uit om zelf de balans op te gaan maken.

Dr. Wayne W. Dyer is een icoon, een vermaard schrijver en spreker op het gebied van persoonlijke ontwikkeling. Hij heeft tientallen internationale bestsellers op zijn naam staan, zoals *Niet morgen, maar nu* en *De weg naar verandering*.

9 789021 557403 >

NUR 720
Kosmos Uitgevers
Utrecht/Antwerpen

www.kosmosuitgevers.nl